

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 grudnia 2013 r.

sprawy **S. K.**,

skazanej z art. 233 § 4 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 4 kwietnia 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w A. z dnia 18 grudnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć kosztami postępowania kasacyjnego oskarżyciela posiłkowego T. Z.

UZASADNIENIE

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażące naruszenie:

1. prawa materialnego, a mianowicie art. 233 § 4 k.k., poprzez jego bezzasadne niezastosowanie, w sytuacji, gdy materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że oskarżona popełniła zarzucany jej czyn, w szczególności sporządziła fałszywą opinię godząc się na to, tj. z zamiarem ewentualnym;

2. prawa procesowego, polegające na obrazie przepisu art. 4 w zw. z art. 7 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez uprzywilejowane traktowanie przez Sąd I instancji oskarżonej, które przejawiało się bezzasadnym usprawiedliwianiem sporządzenia

falszywej opinii takimi czynnikami jak zaawansowany wiek, osłabiona percepcja, wolne procesy myślowe.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temuż Sądowi.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Ze stanowiskiem prokuratora polemizuje pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego w złożonej w sprawie replice.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji okazały się być bezzasadne w stopniu oczywistym.

Pierwszy z zarzutów kasacji tylko pozornie dotyczy naruszenia prawa materialnego. Skarżący nie ukrywa, że w istocie zarzuca błędnie, jego zdaniem, przyjęcie, że oskarżonej nie można przypisać zamiaru wydania fałszywej opinii, co wykluczało zastosowanie art. 233 § 4 k.k., statuującego występki umyślne. Sąd Najwyższy pragnie zwrócić uwagę skarżącego, że ustalenia dotyczące strony podmiotowej czynu zabronionego, w tym przyjęcie zamiaru czy też jego postaci, należą do sfery ustaleń faktycznych, które z mocy art. 523 § 1 k.p.k. nie mogą być przedmiotem zarzutu kasacyjnego. Zarzut obraży prawa materialnego mógłby być zaś rozważany jedynie wówczas, gdyby dotyczył wykładni bądź zastosowania tego prawa w niekwestionowanym stanie faktycznym.

Co do drugiego zarzutu trzeba zauważyć, że nie jest on sformułowany w sposób jasny. Zarzut niezasadnego usprawiedliwiania zachowania oskarżonej takimi czynnikami jak zaawansowany wiek, osłabiona percepcja, wolne procesy myślowe, dotyczy postępowania Sądu I instancji i był podniesiony w apelacji. Wskazanie w treści omawianego zarzutu normy art. 457 § 3 k.p.k., sugeruje, że skarżący zarzuca nienależyte rozpoznanie tego zarzutu przez Sąd odwoławczy. Tak rozumiany zarzut z pkt 2 kasacji jawi się jednak jako bezzasadny. Sąd odwoławczy poświęcił tej kwestii dość obszerne i wnikliwe rozważania (s. 3 uzasadnienia wyroku SO), a jego stanowisko w przedmiocie omawianego zarzutu jest zdaniem Sądu Najwyższego poprawne. Argument użyty przez Sąd Rejonowy był niefortunny w tym znaczeniu, że mógł być opacznie rozumiany, niemniej nie można mieć wątpliwości, że w pełni zasadne jest branie pod uwagę przy ustalaniu

zamiaru popełnienia przestępstwa, tego rodzaju okoliczności podmiotowych, jak wiek oskarżonej, czy jej sprawność intelektualna.

Z tych powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.